

Sygn. akt IV CZ 63/07

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

SSN Kazimierz Zawada (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku B.G.

przy uczestnictwie : [...] i Gminy B.

o ustanowienie służebności drogi koniecznej i przyłączy : wodociągowego,
kanalizacji sanitarnej, gazowego, telekomunikacyjnego i energii elektrycznej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 3 października 2007 r.,

zażalenia uczestników postępowania J.P. i T.P. na postanowienie Sądu
Okręgowego w B.

z dnia 11 czerwca 2007 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 11 czerwca 2007 r. odrzucił zażalenie J.P. i T.P. na postanowienie tego Sądu z dnia 16 maja 2007 r. odrzucające skargę o wznowienie postępowania w sprawie o ustanowienie drogi koniecznej. W uzasadnieniu wskazał, że zażalenie nie zostało należycie opłacone. Żalący uiścili opłatę w wysokości 30 zł., a na podstawie art. 19 ust. 3 pkt 2 w zw. z art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167, poz. 1398 ze zm. – dalej: „u.k.s.c.”) powinna być uiszczona opłata w wysokości 40 zł. Ta opłata jest opłatą w wysokości stałej, a zażalenie zostało wniesione przez pełnomocnika skarżących, będącego radcą prawnym. Nienależyte uiszczenie opłaty w takich okolicznościach skutkuje odrzuceniem zażalenia na podstawie art. 130² §3 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c., bez wzywania o jej uiszczenie.

W zażaleniu na postanowienie z dnia 11 czerwca 2007 r. podniesiono zarzut naruszenia art. 130² § 3 k.p.c. przez jego bezpodstawne zastosowanie. Podkreślono, że odrzucone zażalenie nie zostało wniesione w sprawie o ustanowienie drogi koniecznej, lecz w sprawie o wznowienie postępowania dotyczącego ustanowienia drogi koniecznej. Poza tym żalący, wnosząc skargę o wznowienie postępowania, uiścili opłatę w wysokości 40 zł., a nie w wysokości 200 zł., co nie zostało zakwestionowane przez Sąd. Zaznaczono również, że drobne uchybienie, dotyczące 10 zł., wynikające z dwuznaczności nowo uchwalonych przepisów, nie może decydować o odrzuceniu zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 18 u.k.s.c., całą opłatę pobiera się od pozwu i pozwu wzajemnego oraz wniosku o wszczęcie postępowania nieprocesowego lub samodzielnej jego części chyba, że przepis szczególny stanowi inaczej (ust. 1); przepisy ustawy przewidujące pobranie opłaty od pozwu lub wniosku wszczynającego postępowanie w sprawie stosuje się również do opłaty od apelacji, skargi kasacyjnej, skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, interwencji głównej, skargi o wznowienie postępowania, skargi

o uchylenie wyroku sądu polubownego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej (ust. 2). Określonej w art. 39 ust. 1 u.k.s.c. pkt 1 opłacie stałej w kwocie 200 zł, należnej od wniosku o ustanowienie drogi koniecznej, podlega zatem również skarga o wznowienie postępowania w sprawie o ustanowienie drogi koniecznej. Z kolei w myśl art. 19 ust. 3 pkt 2 u.k.s.c. od zażalenia, jeżeli co innego nie wynika z przepisów szczególnych, pobiera się piątą część opłaty. W rezultacie od zażalenia w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi o wznowienie postępowania w sprawie o ustanowienie drogi koniecznej należna opłata wynosi 40 zł (1/5 z 200 zł). Również ta opłata jest opłatą w wysokości stałej w rozumieniu art. 130² § 3 k.p.c. (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2006 r., III CZP 109/06, OSNC 2007, nr 7-8 (poz. 105).

W świetle powyższych uwag zażalenie uczestników na postanowienie z dnia 11 czerwca 2007 r. jest bezzasadne. Sąd Okręgowy trafnie wskazał, że zażalenie to podlegało opłacie w wysokości 40 zł, a jej nie uiszczenie w rozpatrywanej sytuacji uzasadniało zastosowanie sankcji przewidzianej w art. 130² § 3 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. Powyższej oceny nie podważa wcześniejsze niewłaściwe opłacenie wniosku o wznowienie postępowania w sprawie o ustanowienie drogi koniecznej, ani niewielka różnica między kwotą opłaty należnej, a kwotą opłaty rzeczywiście uiszczonej od odrzuconego zażalenia. Obie te okoliczności są pozbawione doniosłości z punktu widzenia wskazanych wyżej przepisów.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).